

DECIZIE

25 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența

Președintele completului,

judecătorul:

Nicolae Clima,

judecătorii:

Iuliana Oprea, Ion Corolevschi,

Vera Macinskaia, Ion Vîlcov

judecînd recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a SC „Supercom” SRL împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și Oficiul Fiscal Botanica, intervenienți accesorii – SC „Servatrix” SRL și Inspectoratul Fiscal de Stat Edineț, privind contestarea actului administrativ,

împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 03 august 2012, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 16 februarie 2009, SC „Supercom” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, privind anularea actului de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.2009.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că în baza deciziilor privind inițierea controlului fiscal nr. 5349 din 14.01.2009 și 5426 din 09.02.2009, de către Direcția de Control Fiscal al Oficiului Fiscal Botanica, în persoana inspectorilor fiscali principali de stat Olesea Gorbatiuc și Valentina Kiriliuk-Petrova, a fost întocmit actul nr. 5-632675 din 09.02.2009, prin care s-a efectuat un control fiscal prin verificarea totală la SC „Supercom” SRL. În actul contestat, au fost indicate un șir de încălcări și abateri de la regulile de evidență contabilă, cu care reclamantul nu este de acord.

Reclamantul invocă că, în actul contestat este indicat faptul că controlul fiscal a fost efectuat în prezența contabilului-șef și a reprezentantului societății, cu ce nu este de acord, deoarece controlul fiscal nu a fost efectuat în prezența persoanelor menționate în act, mai mult consideră reclamantul că pe parcursul efectuării controlului urmau să fie cerute de la aceste persoane explicații, însă asemenea acte nu se regăsesc și nu s-au făcut referire la ele.

De asemenea, indică reclamantul, că în actul contestat, Inspectoratul Fiscal de Stat, Oficiul Fiscal Botanica se referă la faptul că contribuabilul nu a calculat TVA în suma de 703.217 lei din valorile materiale în suma de 4.219.300 lei și suma de 395.917 lei, care constituie mijloace fixe, respectiv pârâtul susține că întreprinderea nu urma să elibereze factură de expediție ci factură fiscală, cu ce societatea nu este de acord.

În acest sens, reclamantul explică că, SC „Supercom” SRL nu a livrat SRL „Promeditatio” și SRL „Servatrix” mijloace fixe, dar a efectuat o investiție în capitalul societății, ceea ce prevede că întreprinderea urma să elibereze doar facturi de expediție, dar nu facturi fiscale și la baza acțiunilor întreprinse de reclamant au stat prevederile art. 18 al Regulamentului cu privire la modul de aplicare a facilităților fiscale stabilite la art. 130 alin. (1) pct. 23 din Codul fiscal.

Astfel, luând în considerare că mijloacele fixe introduse în capitalul statutar al SRL „Promeditatio” și SRL „Servatrix” reprezintă nu altceva decât investiții efectuate de către reclamant, reiese că societatea nu urma să calculeze TVA din valorile materiale în sumă de 703.217 lei și de asemenea în sumă 395.917 lei, deoarece beneficiază în conformitate cu legislația în vigoare de facilități fiscale.

Totodată, reclamantul menționează că, în perioada efectuării controlului și la data emiterii actului contestat, reclamantul își avea sediul în or. Edineț și respectiv, se afla în raza de deservire a Inspectoratului Fiscal de Stat Edineț. În acest sens, reclamantul enunță că, potrivit Deciziei Camerei Înregistrării de Stat din 15.02.2008, „Supercom” SRL și-a schimbat sediul pe adresa: or. Edineț, str. Independenței 79, respectiv, indică reclamantul că dreptul de a efectua control fiscal îl avea doar IFS Edineț, conform prevederilor art. 216 alin. (7) și 245 alin. (1) Cod fiscal.

La 04.05.2009, reclamantul SC „Supercom” SRL a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, privind anularea deciziei nr. 106/242 din 02.03.2009, emisă în baza actului de control nr. 5-632675 din 09.02.2009.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că în baza actului de control fiscal nr. 5-632675, pârâtul a întocmit decizia nr. 106/242 din 02.03.2009, prin care s-a hotărât de a calcula și încasa la buget din contul SC „Supercom” SRL suma de 11.101.533 lei.

Indică reclamantul că în actul de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.2009, în baza căruia s-a emis și decizia contestată, este indicat că societatea nu a calculat și declarat TVA pentru luna decembrie 2007 în sumă de 703.217 lei, din valorile materiale în sumă de 4.219.300 lei și pentru luna ianuarie 2008 TVA în suma de 395.917 lei, care constituie mijloace fixe, deoarece întreprinderea nu urma să elibereze factură de expediție, ci factură fiscală pentru livrarea mărfii, cu ce reclamantul nu este de acord.

Consideră reclamantul că de către societate nu au fost efectuate livrări a unor bunuri imobile și respectiv acțiunile contribuabilului nu se pot încadra în prevederile art. 93 alin. (3) din Codul fiscal. Respectiv, contribuabilul a participat ca un investitor la „Promeditatio” SRL și „Servatrix” SRL și drept investiții au servit bunurile imobile, care sunt amplasate în mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa 12 și Zelinski 11. Mai mult, reclamantul susține că prin intermediul investițiilor efectuate a intrat în cotă la „Promeditatio” SRL și „Servatrix” SRL cu bunurile imobile menționate.

Astfel, reclamantul susține că aceste acțiuni se încadrează în prevederile art. 103 (1) pct. 23 Codul fiscal, care prevede că TVA nu se aplică la activele materiale a căror valoare depășește 3.000 lei pentru o unitate și a căror termen de exploatare depășește un an, destinate includerii în capitalul statutar.

Reclamantul indică a respectat prevederile art. 103 (1) pct. 23 din Codul fiscal, deoarece valoarea activelor depășesc suma 3.000 lei; termenul de exploatare a bunurilor imobile depășesc termenul de un an și SRL „Supercom” a inclus bunurile sale pe care le deținea cu drept de proprietate în capitalul statutar al „Promeditatio” SRL și „Servatrix” SRL, astfel făcând o investiție.

Mai mult, reclamantul în vederea confirmării faptului că a efectuat investiție în capitalul statutar al întreprinderilor menționate mai sus, susține că a prezentat drept probe copia statutului persoanei juridice în capitalul social al cărei sânt incluse activele materiale; copia contractului de constituire; procesul-verbal al asociațiilor SRL „Promeditatio” din 13.08.2007, în care se indică expres că SRL „Supercom” a inclus în capitalul SRL „Promeditatio” bunurile sale; acordurile cu privire la modificările și completările înscrise în registrul de stat al întreprinderilor și organizațiilor operate în statutul întreprinderii SRL „Promeditatio”, consideră reclamantul că, a respectat toate condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

Totodată, reclamantul a indicat și faptul că în decizia contestată, pârâtul a invocat că SC „Supercom” SRL, în declarația privind TVA pentru luna septembrie 2007 a micșorat livrările scutite de TVA în sumă de 120.000 lei, fapt cu care reclamantul nu este de acord.

În acest sens, reclamantul indică că în luna septembrie 2007 „Supercom” SRL a exportat peste hotarele Republicii Moldova bunuri și anume mașini de prelucrare cu laser, fapt confirmat prin declarațiile vamale. Tot din declarațiile vamale se certifică că exportatorul bunurilor este societatea comercială „Supercom” SRL și că drept obiect al exportului constituie mașini care prelucrează prin eliminare de tip material activând cu laser.

Reieșind din faptul că, societatea a exportat peste hotarele țării bunuri, cauza dată cade sub incidența prevederilor art. 104 lit. a) din Codul fiscal, potrivit căruia, la cota zero a TVA se impozitează următoarele livrări: mărfurile, serviciile pentru export și toate tipurile de transporturi internaționale de mărfuri.

Din cele invocate reiese că, reclamantul nu a diminuat livrările scutite de TVA în suma de 120.000 lei, deoarece a prezentat declarația privind TVA pentru luna septembrie 2007, încadrându-se astfel, în prevederile normei sus-indicate.

La fel, reclamantul consideră că, sunt neîntemeiate afirmațiile pârâtului în ceea ce privește neachitarea TVA privitor la mijloacele fixe. Valoarea totală a bunului imobil constituie 2.245.000 lei, care este formată din 945.000 lei, ce constituie suma terenului aferent al imobilului (nu se impozitează cu TVA) și 1.300.000 lei, ce constituie valoarea clădirii. Prin urmare suma de 1.300.000 lei reprezintă valoarea totală a clădirii, deoarece în suma dată se include nemijlocit prețul clădirii care este 945.000 lei, inclusiv TVA care constituie 216.667 lei.

În atare situație, rezultă că reclamantul corect a eliberat factura fiscală indicând valoarea totală a clădirii de 1.300.000 lei, dintre care 945.000 lei este prețul clădirii și valoarea TVA constituie 216.667 lei, iar drept probă că operația efectuată de societate

este justă reprezintă raportul de evaluare a bunului imobil și contractul de vânzare-cumpărare din 07.09.2007.

De asemenea, în decizia contestată pârâtul indică că, în perioada controlată s-a stabilit trecerea în cont TVA în sumă de 380.518 lei de la valorile materiale procurate care n-au fost folosite în activitate de întreprinzător, fapt cu care reclamantul nu este de acord.

În acest sens, reclamantul face trimitere la prevederile art. 5 alin. (16) din Codul fiscal, la materialele anexate și anume registrele de vânzări de unde se deduce că una din activitățile desfășurate de către societate este darea în arendă a bunurilor imobile, ceea ce confirmă că aceste mărfuri au fost achiziționate de către societate doar cu un scop și anume, pentru repararea și amenajarea oficiilor din aceste bunuri imobile în vederea obținerii de venit prin încasarea chiriei pentru darea în locațiune. Bazându-se pe temeiurile expuse mai sus, reclamantul solicită anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat, Direcția Administrare Fiscală Botanica nr. 106/242 din 02.03.2009.

La 20 septembrie 2010, SRL „Supercom” a depus cerere de chemare în judecată împotriva organului fiscal (Oficiul Fiscal Botanica), privind anularea deciziei nr. 106/242 din 02.03.2009.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, prin cererea de chemare în judecată depusă la 16 februarie 2009, una din cerințele reclamantului era și asigurarea acțiunii, prin suspendarea actului de control fiscal.

Prin încheierea Judecătoriai Economice de Circumscripție din 17 februarie 2009, s-a dispus suspendarea acțiunii actului de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.09, pînă la examinarea cauzei în fond, cu executare imediată.

Tot la 17 februarie 2009, printr-o cerere oficială, reclamantul a transmis spre familiarizare și executare încheierea judecătorească, prin care, s-a aplicat o interdicție de drept în ceea ce privește producerea efectelor faptice și juridice a actului de control fiscal contestat.

Indică reclamantul că, după expirarea a câteva zile, în circumstanțe contradictorii Judecătoria Economică de Circumscripție prin încheierea din 20 februarie 2009, într-un mod totalmente ilegal și nefundat a dispus anularea măsurilor de asigurare a acțiunii aplicate anterior pe cazul dat.

Menționează reclamantul că adoptarea respectivei încheieri a avut loc într-un mod totalmente ilegal și nefundat, cu încălcarea gravă a procedurii stabilite de lege, în lipsa cererii de anulare a măsurilor de asigurare provenită de la una dintre părțile litigante, fără citarea părților litigante și fără petrecerea ședinței de judecată pe tema respectivă, precum și fără înștiințarea SRL „Supercom” despre faptul anulării măsurilor de asigurare a acțiunii. Reclamantul susține că a aflat despre faptul anulării acestei măsuri de asigurare, într-un mod absolut întâmplător și anume, în cadrul familiarizării cu materialele dosarului, în luna mai 2010, adică după expirarea perioadei de circa un an și jumătate după anularea încheierii privind asigurarea acțiunii.

În asemenea circumstanțe, conducerea pârâtului, profitând de faptul adoptării de către Judecătoria Economică de Circumscripție a încheierii din 20.02.2009, prin care s-a anulat încheierea din 17.02.09 și bazându-se pe actul de control fiscal contestat a adoptat decizia nr. 106/242 din 02.03.2009, privind aplicarea față de SRL „Supercom” a sancțiunilor fiscale.

Reclamantul indică că, la adoptarea deciziei nr. 106/242 din 02.03.2009, pîrîtul s-a condus de faptul că încheierea judecătorească din 17.02.2009, prin care s-a dispus suspendarea actului de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.2009, la momentul emiterii deciziei nr. 106/242 din 02.03.2009, a fost anulată prin încheierea din 20.02.2009.

Prin decizia Curții de Apel Economice din 30.06.2010, încheierea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 20.02.2009, prin care au fost anulate măsurile de asigurare a acțiunii, a fost casată.

Sușține reclamantul că, încheierea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 17.02.2009, prin care s-a dispus suspendarea acțiunilor actului de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.2009, a acționat în mod neîntrerupt din data adoptării și până la momentul actual. Prin urmare, indică reclamantul că decizia contestată urmează a fi anulată deoarece, a fost emisă în timpul cînd actul de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.2009, a fost suspendat.

De asemenea reclamantul susține că, la cererea prealabilă nr. 1307 din 11.08.2010, nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, motiv pentru care solicită anularea deciziei nr. 106/242 din 02.03.2009, privind aplicarea sancțiunilor fiscale față de SRL „Supercom”.

Prin încheierile Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2012 și 08 mai 2012, cele trei cereri de chemare în judecată au fost conexate într-o singură procedură.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 03 august 2012, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial și a fost anulată decizia Inspectoratului Fiscal de Stat, Oficiul Fiscal Botanica nr. 106/242 din 02.03.2009, privind aplicarea sancțiunilor fiscale față de SRL „Supercom”. În rest acțiunea a fost respinsă.

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond, la 14 noiembrie 2012, Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a contestat-o cu recurs, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărîri noi, de respingere a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a invocat că instanța de fond nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele pricinii. La fel, a indicat recurentul că instanța de fond în mod neîntemeiat a admis parțial acțiunea, deoarece, organul fiscal a acționat conform legii la aplicarea sancțiunilor respective.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, hotărîrea instanței de contencios administrativ asupra acțiunii judecate în fond poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la data pronunțării sau de la data comunicării hotărîrii integrale, în cazul în care acțiunea este judecată în lipsa părții, dacă legea nu dispune altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărîrea la 03 august 2012 și a fost expediată părților la 26 octombrie 2012 (f.d. 269). Cererea de recurs a fost depusă la 14 noiembrie 2012.

Raportînd aceste prevederi la materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat în termen.

Examinînd materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ conchide că recursul înaintat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău este neîntemeiat și urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Conform art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că prima instanță a determinat definitiv circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, apreciind probele prezentate de părți în corespundere cu prevederile art. 130 CPC, multiaspectual, complet, în ansamblul și interconexiunea lor, aplicând corect normele de drept material, și întemeiat au ajuns la concluzia de a admite parțial acțiunea.

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) al Legii contenciosului administrativ, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege, de către o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost pricinuită.

Reieșind din prevederile legale indicate, precum și din dispozițiile art. 2 și art. 3 ale Legii contenciosului administrativ, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie – actul administrativ cu caracter normativ sau individual; contractul administrativ; nesoluționarea în termenul legal al unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege.

Noțiunea de „act administrativ” este reglementată atât în art. 2 din Legea contenciosului administrativ, cât și în Rezoluția (77) 31 cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. Potrivit acestor reglementări, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 03 august 2012, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial și a fost anulată decizia Inspectoratului Fiscal de Stat, Oficiul Fiscal Botanica nr. 106/242 din 02.03.2009, privind aplicarea sancțiunilor fiscale față de SRL „Supercom”. În rest acțiunea a fost respinsă.

Instanța de recurs reține concluzia instanței de fond expusă în hotărârea recurată, pornind de la următoarele.

La judecarea pricinii în fond, s-a stabilit cu certitudine că la Titlul III din partea dispozitivă a deciziei 106/242 din 02.03.2009, pîrîtul a indicat că în cadrul controlului efectuat s-a stabilit folosirea tipizatelor de documente primare – facturilor de expediție seria AA nr. 040150 și seria AE nr. 020741 străine, conform datelor bazei Serviciului Fiscal au fost eliberate de către Editura Statistica întreprinderii SA „Tipar-Color”, c/f 215135 conform facturii de expediție seria AA034764 din 02.04.1998 și anume: de către reclamant conform facturii de expediție seria AE nr. 020741 din 18.12.2007, în adresa SRL „Promeditatio” c.f. 1004600029145 a fost livrată clădirea amplasată pe adresa Sarmizegetusa 12, în suma de 4.219.300 lei și conform facturii de expediție seria AA nr. 040150 din 15.01.2008, în adresa SRL „Servatrix” c.f. 1003600028819, a

fost livrată 1/3 din clădirea de producere amplasată pe adresa str. Zelinschi nr. 11 cu suprafața 43.140,2 m.p. în suma de 2.375.500 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Economică de Circumscripție din 02.06.2009, au fost declarate nule facturile de expediție seria AA nr. 040150 din 15.01.2008 și seria AE nr. 020741 din 18.12.2007 și constatate neveridice datele incluse în facturile de expediție, fără a produce careva efecte juridice.

Astfel, instanța de recurs constată că instanța de fond în mod întemeiat a ajuns la concluzia de a admite cerința reclamantului privind anularea deciziei 106/242 din 02.03.2009, or, organul fiscal a constat încălcarea agentului economic și a stabilit și o sancțiunea respectivă în limitele legii.

Potrivit Titlului IV pct. 5) și 8) al deciziei contestate, organul fiscal a stabilit că, în declarațiile privind TVA, agentul economic neîntemeiat a micșorat livrările la cota zero pentru L/09/2007 cu suma de 1.431 lei, declarația vamală nr. 3027116391 din 07.09.2007 și pentru L/12/2007 cu suma de 5.550 lei. În declarația TVA pentru L/09/2007, agentul economic neîntemeiat a micșorat suma livrărilor scutite de TVA cu 120.000 lei.

Conform prevederilor art. 93 (10) lit. a) din Codul fiscal, prin export de mărfuri se înțelege scoaterea mărfurilor de pe teritoriul RM în conformitate cu legislația vamală.

Norma cuprinsă în art. 104 lit. a) din Codul fiscal, stipulează că, la cota zero a TVA se impozitează următoarele livrări: mărfurile, serviciile pentru export și toate tipurile de transporturi internaționale de mărfuri.

Materialele cauzei atestă, că potrivit declarațiilor vamale exportatorul bunurilor este „Supercom” SRL, iar obiect al exportului constituie mașini care prelucrează prin eliminare de tip material activând cu laser.

Prin urmare, Colegiul constată că instanța de fond în mod întemeiat a ajuns la concluzia că SRL „Supercom” întemeiat a micșorat livrările la cota zero pentru luna septembrie 2007 cu suma de 1.431 lei.

Cu privire la micșorarea livrărilor scutite de TVA cu suma de 120.000 lei în luna septembrie 2007, instanța de fond corect a constat că în declarația privind TVA pentru luna septembrie prezentată la organul fiscal de agentul economic cât și în evidența contabilă a SRL „Supercom” astfel de tranzacții scutite de TVA nu se numără.

Instanța de fond corect a reținut și faptul că în actul de control fiscal nu este indicată argumentarea documentară privind micșorarea livrărilor scutite de TVA în suma de 120.000 lei, motiv pentru care a ajuns la concluzia că pîrîtul ilegal a aplicat sancțiuni reclamantului, invocînd că au fost micșorate livrările scutite de TVA în suma de 120.000 lei.

Potrivit pct. 10) din Titlul IV al deciziei contestate, pîrîtul a indicat că în declarația privind TVA pentru luna noiembrie 2007, agentul economic nu a calculat TVA în suma de 160.082 lei de la volumul mijloacelor fixe livrate la preț mai mic decît valoarea lor de bilanț conform facturii fiscale seria RU nr. 0573015 din 28.11.2007, SRL „Magic-Cons” c/f 1003600080369.

Conform raportului de evaluare din 22.08.2007, efectuat de către „Geinfosistem” SRL, prin care a fost evaluat bunul imobil amplasat în mun.

Chișinău, str. Sarmizegetusa 26, cu nr. cadastral 0100111115, valoarea de piață a proprietății imobiliare, la 22.08.2007, inclusiv TVA, constituia 2.245.000 lei.

De asemenea, în raportul auditorului independent din 09.04.2012, privind constatarea respectării legislației fiscale și altor acte normative de către SRL „Supercom”, de asemenea s-a precizat că, în rezultatul analizei informației incluse în raportul de evaluare prezentat, valoarea de piață a clădirilor cu terenul aferent constituie suma de 2.245.000 lei.

Respectiv, în urma înstrăinării „Magic-Cons” SRL a clădirii de producere amplasată pe adresa str. Sarmizegetusa 26, valoarea de bilanț a mijloacelor fixe constituia suma de 1.083.333 lei, prin urmare, instanța de fond în mod întemeiat a ajuns la concluzia că, SRL „Supercom” pe deplin a calculat TVA, de la livrarea clădirilor, în sumă de 216.667 lei (1.083.333 x 20%).

Potrivit pct. 11) Titlul IV din decizia 106/242 din 02.03.2009, declarațiile privind TVA, SRL „Supercom nu a calculat și declarat TVA pentru luna decembrie 2007, în sumă de 703.217 lei de la livrarea clădirii în sumă de 4.219.300 lei, în adresa SRL „Promeditatio” c.f. 1004600029145, efectuată prin factura de expediție seria AE nr. 020741 din 18.12.2007 și în luna ianuarie 2008 TVA în suma de 395.917 lei, de la livrarea clădirii în sumă de 2.375.500 lei, efectuată în adresa SRL „Servatrix” c.f. 1003600028819, conform facturii de expediție seria AA nr. 040150 din 15.01.2008.

Conform prevederilor art. 103 alin. (1) pct. 23 a Codului fiscal, T.V.A. nu se aplică la importul mărfurilor, serviciilor și pentru livrările de mărfuri, servicii efectuate de către subiecții impozabili, ce constituie rezultatul activității lor de întreprinzător în Republica Moldova, activele materiale a căror valoare depășește 6000 lei pentru o unitate și al căror termen de exploatare depășește un an, destinate includerii în capitalul statutar (social) în modul și în termenele prevăzute de legislație.

Potrivit prevederilor art. 123 alin. (2) CPC, faptele stabilite printr-o hotărîre judecătorească irevocabilă într-o pricină civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sînt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini civile la care participă aceleași persoane.

Instanța de recurs reține că potrivit hotărîrilor Judecătoriei Economice de Circumscripție din 15.09.2010 și 13.10.2010, s-a constatat că reclamantul a efectuat investiții în capitalul statutar al SRL „Servatrix”, prin includerea bunului imobil 1/3 cotă-parte din clădirea de producere situată în mun. Chișinău, str. Zelinschi 11, cu nr. cadastral 0100110.163.01; și a efectuat investiții în capitalul statutar al SRL „Promeditatio”, prin includerea bunului imobil cu nr. cadastral 0100110.214.02, format din construcție nelocativă cu suprafața totală de 2.532,4 m.p., amplasat în mun. Chișinău, str. Sarmisegetusa 12.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ reține că instanța de fond a constatat corect că reclamantul a beneficiat de facilitate fiscală potrivit art. 103 alin. (1) pct. 23 Cod fiscal.

În pct. 12) Titlul IV al deciziei contestate, în perioada controlată s-a stabilit trecerea în cont a TVA în sumă de 380.518 lei de la valorile materiale procurate care nu au fost folosite în activitate de întreprinzător, conform facturilor XX1941571 din 26.01.2007, în sumă de 507.711,46 lei, TVA 10.542,29 lei; SZ1418584 din 30.03.2007 în sumă de 164.166,67 lei, TVA 32.833,33 lei; SZ0261231 din 30.03.2007

în sumă de 16.667,67 lei, TVA 533,33 lei; RY0885652 din 30.05.2007 în sumă de 440.061,33 lei, TVA 88.012,27 lei; X0886115 din 22.08.2007 în suma de 672.500,01 lei, TVA 134.499,99 lei; RU0041275 din 28.09.2007 în sumă de 10.756,74 lei, TVA 2.151,35 lei; CZ0875649 din 29.10.2007 în sumă de 13.185 lei, TVA 2.637 lei; CZ0875653 din 31.10.2007 în sumă de 525 lei, TVA 125 lei; XT0529483 din 19.11.2007 în sumă de 11.915 lei, TVA 2.383 lei; RU0522027 din 28.12.2007 în sumă de 65.000 lei, TVA 13.000 lei.

Astfel, instanța de fond a constatat corect, că reclamantul în mod legal a trecut la decontări cu bugetul TVA de la valorile materiale procurate, or, genul principal de activitate al SRL „Supercom” în perioada suspendată controlului este fabricarea hârtiei și cartonului ondulat, a ambalajelor din hârtie și carton, darea în arendă a încăperilor și prin urmare deducerea TVA de la serviciile și materialele procurate de către reclamant au fost destinate reparațiilor edificiilor date în arendă, fapt constatat și în raportul de audit potrivit căruia SRL „Supercom” în temeiul prevederilor art. 5 alin. (16) din Codul Fiscal, a desfășurat activitate de întreprinzător și a obținut venit, respectiv cheltuielile efectuate de către întreprindere se pot socoti deductibile, iar conform art. 24 alin. (1) din Codul Fiscal, TVA poate fi trecută în decontări cu bugetul conform art. 102 alin. (4) din Codul Fiscal.

Potrivit pct.13 din Titlul IV al deciziei nr. 106/242 din 02.03.2009, pârîtul a aplicat sancțiuni fiscale și în legătură cu faptul că, în baza deciziei nr. 93 din 19.08.2008, adoptată de Oficiul Fiscal Botanica, SRL „Supercom” a fost anulată din calitatea sa de subiect al impunerii cu TVA în urma declarării informației ne veridice privind adresa juridică or. Edineț, str. Independenței 79, din cauza neafării întreprinderii pe adresa în cauză.

În cadrul controlului s-a stabilit că pentru perioada fiscală L/08/07, întreprinderea n-a calculat TVA în suma de 717.437 lei, aferentă stocului de mijloace fixe în suma de 213.883 lei, de material în suma de 3.116.253 lei, obiecte de mică valoare și scurtă durată în suma de 91.454 lei, de produse în suma de 3.125, de marfa în suma de 162.470 lei, la procurarea cărora a fost trecută în cont TVA.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 08.11.2010, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 16.03.2011, a fost anulată decizia nr. 93 din 19.08.2008, adoptată de Oficiul Fiscal Botanica, potrivit căreia a fost anulat SRL „Supercom” ca plătitor TVA.

Prin urmare, Colegiul conchide că instanța de fond în mod întemeiat a ajuns la concluzia că fiind anulată decizia Oficiului Fiscal Botanica nr. 93 din 09.08.2008, în baza căreia s-au aplicat sancțiuni fiscale reclamantului, urmează a fi anulate și sancțiunile fiscale aplicate reclamantului prin decizia 106/242 din 02.03.2009.

Colegiul reține și concluzia instanței de fond vizavi de faptul că pârîtul la adoptarea decizie contestate a încălcat prevederile art. 216 alin. (7) din Codul fiscal.

Potrivit prevederilor art. 216 alin. (7) din Codul fiscal, controlul fiscal la fața locului asupra filialelor, sucursalelor și/sau reprezentanțelor contribuabilului, inițiat de organul fiscal, se organizează și se efectuează de către inspectoratul fiscal de stat în a cărui rază de deservire se află contribuabilul care le-a instituit, cu participarea inspectoratului fiscal de stat în a cărui rază de deservire se află filiala, sucursala și/sau reprezentanța.

La judecarea pricinii în fond, s-a constatat că reclamantul își avea sediul în or. Edineț, str. Independenței 79, fapt confirmat prin decizia Camerei Înregistrării de Stat din 15.02.2008, prin care reclamantul și-a schimbat sediul pe adresa sus-indicată. Prin urmare, dreptul de a efectua control fiscal îl avea doar Inspectoratul Fiscal de Stat Edineț.

Astfel, instanța de fond a stabilit corect că Inspectoratul Fiscal de Stat, Oficiul Fiscal Botanica ilegal a emis decizia contestată, încălcând astfel, prevederile art. 216 alin. (7) din Codul Fiscal.

În afară de cele menționate, Colegiul reiterează și faptul că inițial reclamantul a contestat actul de control în temeiul cărui a fost adoptată decizia nr. 106/242 din 02.03.2009 și prin încheierea Judecătoriai Economice de Circumscripție din 17 februarie 2009, s-a dispus suspendarea acțiunii actului de control fiscal nr. 5-632675 din 09.02.09, pînă la examinarea cauzei în fond, cu executare imediată.

Tot la 17 februarie 2009, printr-o cerere oficială, reclamantul a transmis spre familiarizare și executare încheierea judecătorească, prin care, s-a aplicat o interdicție de drept în ceea ce privește producerea efectelor faptice și juridice a actului de control fiscal contestat.

După expirarea a câteva zile, Judecătoria Economică de Circumscripție prin încheierea din 20 februarie 2009, a dispus anularea măsurilor de asigurare a acțiunii aplicate anterior pe cazul dat, anulare care a fost ulterior constatată ca ilegală prin decizia Curții de Apel Economice din 30.06.2010, prin care a fost anulată încheierea judecătoriai economice de circumscripție din 20.02.2009 de anulare a măsurilor de asigurare.

În conformitate cu art. 417 alin. (3) CPC, în vigoare la moment, hotărîrea sau încheierea casată nu au nici o putere legală. Actele de asigurare sau de executare efectuate în temeiul unei astfel de hotărîri sau încheieri își pierd puterea legală dacă instanța de recurs nu dispune altfel.

Prin urmare, și din acest punct de vedere legal decizia organului fiscal ca act administrativ nu are putere juridică.

Cu referire la normele enunțate, instanța de recurs reține că hotărîrea primei instanțe a fost adoptată în limitele competenței, reieșind din temeiul și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic litigios.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că hotărîrea instanței de fond este legală și întemeiată, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu și-au găsit confirmare în cadrul examinării acesteia, motiv pentru care cererea de recurs urmează a fi respinsă, iar hotărîrea instanței de fond – menținută.

În temeiul celor expuse, în baza art. 445 alin. (1) lit. a) CPC al Republicii Moldova, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Se respinge recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 03 august 2012, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a SC „Supercom” SRL împotriva Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și Oficiul Fiscal Botanica, intervenienți accesorii – SC „Servatrix” SRL și Inspectoratul Fiscal de Stat Edineț, privind contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Iuliana Oprea

Ion Corolevschi

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov